

Ben aycıym Abi

– hotamisli · 13 Ocak 2026

Yıllar önce, o dönem Türkiye'nin en büyük edebî, ilmî ve kültürel aylık dergisinin Amsterdam temsilciliğinde gönüllü olarak görev almıştım. Birkaç arkadaş el ele vererek, derginin daha fazla insana ulaşabilmesi için canla başla çalışıyorduk. Emek verince bazı şeylerin gerçekten mümkün olduğunu görmüştük; Amsterdam'da neredeyse hiç tanınmayan dergiye hatırı sayılır sayıda yıllık abone kazandırmıştık.

Sadece hafta sonları kurulan meşhur Beverwijk pazarında esnafa dergiyi tanıtıyor, ilgisini çekenlere ya dergi satıyor ya da abonelik yaptırıyorduk.

Daha fazla kişiye ulaşabilmek için gerek Amsterdam'da gerekse Hollanda genelinde aylık toplantılar yapıyor; bu toplantılarda bilgi alışverişinde bulunuyor, yeni fikirleri tartışıyorduk.

Ülke çapındaki toplantılardan biri Tilburg şehrinde yapılmıştı. Bu toplantının en önemli özelliği, derginin başyazarının da katılmış olmasıydı. Amsterdam ekibi olarak çalışmalarımızı detaylı bir şekilde anlattık. Ardından diğer şehirlerden gelen gönüllüler kendi faaliyetlerini paylaştılar. Sonrasında sıra "Bundan sonra neler yapabiliriz?" sorusuna gelmişti.

Tilburg'dan katılan bir arkadaş hemen söz alarak, dergi adına bir kompozisyon yarışması düzenlemeyi önerdi. Yarışmayı düzenlemek kolaydı; lafla peynir gemisi yürütmek misali... Fikir ortaya atılmıştı ama iş ödüllere gelince herkes duraksadı. Peki, dereceye girenlere ne hediye edilecekti?

Aradan yıllar geçti; Tilburg'dan gelen arkadaşın nasıl bir ödül düşündüğünü hatırlamıyorum. Yarışma ve ödüller meselesi en az iki saat boyunca toplantının ana gündemi oldu. Konu dönüp dolaşıp sponsor bulmaya geldi; çünkü yarışma düzenlemek, ödül vermek ciddi bir maddi imkân gerektiriyordu. Oysa gönüllü olarak çalıştığımız dergi, bırakın maddi destek vermeyi, abonelere indirim yapmayı bile kabul etmemişti.

Tam bu sırada, kompozisyon yarışması fikrini ortaya atıp en az iki saatimizi alan vatandaş, gitmek için izin istedi. Oysa toplantı henüz bitmemişti; hatta en hararetli anıydık.

Sebebini sorduğumuzda şu cevabı aldık: "Abi, benim dergiyle bir alakam yok. Ben bu binanın çaycısıyım! Ev sahibi olarak toplantıya katılmamasının ayıp olacağı düşünülmüş, o yüzden bu görev bana verildi..." O günün en büyük kazanımı, arkadaşın çaycı olduğunu –geç de olsa– öğrenmemizdi. Ya söylemeseydi? Sözü uzatmayayım; gelişmelere ve icraatlara bakınca, kocaman dünyada ne kadar çok 'çaycı' olduğunu insan daha iyi anlıyor...

Abdullah konuksever